

CHƯƠNG NGẠI - KHÔNG CHƯƠNG NGẠI

Khi Phật an trú tại thành Xá-vệ, nói rộng như trên. Bấy giờ, Tôn giả Nan-đà, Ưu-ba-nan-đà du hành các nước, rồi trở về Tinh xá Kỳ-hoàn. Đến giờ khát thực, bèn khoác y vào thành Xá-vệ đến nhà Ưu-bà-di Hỷ Duyệt. Ưu-bà-di trông thấy, liền nói:

- Lành thay sư phụ! Vì sao mà ít xuất hiện quá thế?!

Rồi mời ngồi, cúi đầu đảnh lễ dưới chân, đứng qua một bên, cùng trò chuyện thăm hỏi. Tỳ-kheo nói:

- Ưu-bà-di! Tôi ít khi đến, bà định đãi tôi món ngon gì đấy?

- Tùy theo thầy dạy, thức ăn trước hay thức ăn sau, hoặc bánh, hoặc thịt, tùy theo thầy cần gì con sẽ dọn nấy. Vậy xin mời Tôn giả ngày mai đến nhà con thọ trai, xin đến sớm sớm.

Thế rồi, Tỳ-kheo nhận lời mời. Ngày hôm sau, nhà ấy sửa soạn các món ẩm thực, dọn bàn ghế chờ đợi. Song, Tỳ-kheo vì bận nhiều việc, quên không đến. Khi đã hết ngày, những thức ăn nào để dành được thì chủ nhà đem cất, còn những thứ không để dành được bèn đem ăn. Đợi như vậy hai ngày, ba ngày vẫn không đến, chủ nhà bèn đem ăn hết. Tới ngày thứ tư, Tỳ-kheo mới đến; Ưu-bà-di thấy thế lòng không vui, liền trách:

- Nay sư phụ! Vì sao đã nhận lời mời của con mà không đến?

Các Tỳ-kheo nghe thế, bèn đem sự việc ấy đến bạch đầy đủ lên Thế Tôn. Phật bảo gọi Nan-đà, Ưu-ba-nan-đà đến. Khi họ đến rồi, Phật liền khiển trách:

- Ưu-bà-di Hỷ Duyệt này đối với Phật và Tỳ-kheo Tăng đều không tiếc rẻ một thứ gì, vì sao lại nhiều loạn bà ấy? Vì sao ông nhận lời mời một chiều mà không nêu nhân duyên chướng ngại? Những nhân duyên chướng ngại như sau: Nếu có người mời: “Xin Tôn giả nhận lời con mời ngày mai ăn bữa ăn trước”, mà mình thấy cần thì nên đáp: “Vâng!”.

Nếu họ nói tiếp: “Xin Tôn giả chắc chắn phải đến nhé!”, thì nên nói: “Nếu trong thời gian đó không gặp chướng ngại thì tôi sẽ đến”. Cũng vậy, mời các bữa ăn sau cũng nói như thế.

Nếu Tỳ-kheo an cư xong ra đi rồi đàn-việt mời: “Mong Tôn giả sau này sẽ đến nữa”, mà mình muốn đến nữa, thì nên đáp: “Vâng”.

Nếu đàn-việt dặn thêm: “Xin Tôn giả phải đến chắc chắn đấy nhé”, thì nên đáp: “Nếu trong thời gian ấy không gặp trở ngại gì thì tôi sẽ đến”.

Nếu họ nói: “Xin thầy hãy lễ tháp”, thì không được đáp: “Nếu trong thời gian ấy không có gì trở ngại”, mà nên đáp: “Vâng! Tôi sẽ

lễ”. Nếu họ nói: “Xin Tôn giả hãy vì tôi mà lễ tháp”, thì nên đáp: “Nếu nhớ thì tôi sẽ lễ”.

Nếu họ nói: “Xin Tôn giả hãy đánh lễ Trưởng lão Tỳ-kheo”, thì không được đáp: “Nếu không có gì trở ngại”, mà nên đáp: “Vâng! Tôi sẽ đánh lễ”.

Nếu họ nói: “Xin Tôn giả hãy vì tôi mà đánh lễ Trưởng lão Tỳ-kheo”, thì nên đáp: “Nếu nhớ thì tôi sẽ đánh lễ”.

Nếu họ nói: “Tôn giả hãy nghe kinh, tụng kinh, trì giới, ngồi thiền”, thì không được đáp: “Nếu trong thời gian ấy không có gì trở ngại thì tôi sẽ tụng kinh”, mà nên nói: “Tôi vì mục đích đó mà xuất gia”.

Nếu họ nói: “Tôn giả hãy học đạo quả Tu-đà-hoàn, Tư-đà-hàm, A-na-hàm, A-la-hán”, thì không được đáp: “Nếu trong thời gian ấy không có gì chướng ngại thì tôi sẽ học”, mà nên nói: “Tôi vì mục đích đó mà xuất gia”.

Trên đây, có việc nên làm mà vì chướng ngại nên không làm, có việc không nên làm mà làm đều phạm tội Việt-tỳ-ni. Đó gọi là vấn đề chướng ngại, không chướng ngại.
